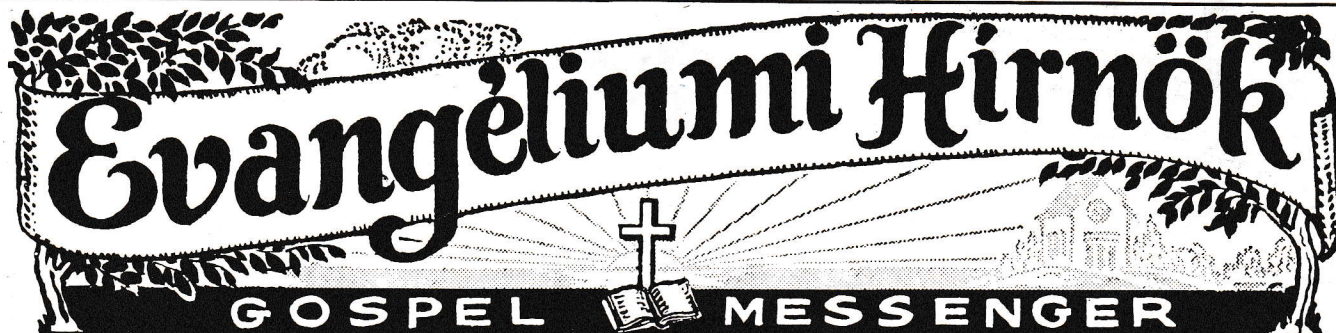

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Since 1908

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

A LÉLEK GYÜMÖLCSE: SZERETET

(Gal. 5:22)

Pál apostol nem véletlenül sorolta a szeretetet, mint a lélek első gyümölcsét. Ez a tudat befolyásolta minden gondolatát. Pál, egy mérsékelt, néha nyers modorú agglegény. Mikor Istenről gondolkodik, a stílusa szentimentális, meleg és ékesszólóbb. Ő megértette, hogy az Isten lényege, jelleme, ami az Istent cselekvésre indítja, a szeretet. De mit értünk az alatt, hogy az Isten szeretet? Azonkívül, hogy jól hangzik, nem sok szilárd tény tudunk felsorakoztatni.

Nehéz néha a Biblia megértése. János 3:16 azt mondja: "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta..." De Pál apostol figyelmeztet az első korintusi levél 13. fejezetében: "És ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs énbenem; semmi hasznom abból."

Sokáig küszködtem ezzel a problémával. Ha áldozat nem egy megbízható hőmérő a szeretet meghatá-

rozásában, akkor milyen mértéket használjak?

A Filippibelihez írt levél második része nagy segítségemre volt. Pál figyelmezteti a hívőket. "Azt törekedjetek megvalósítani magatokban ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert Ő Isten formájában lévén, nem tekintette zsákmánynak, azt, hogy egyenlő Istennel, hanem dicsőségéről lemondott, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlóvá, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát és engedelmessé lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig." A szeretet abban nyilvánult meg, hogy a végtelen Isten végessé vált; hogy önkéntesen határt szabott magának. Ezt megértettem.

Mikor megházasodtam, szerettem a feleségemet. Miért? Egy részben fizikai varázs vonzott hozzá. Otthont ígért a házasság. Gondomat viselte volna. Az enyém lett volna. A biblia ezt szerelemnek, — "erosnak" — nevezi.

Ady Endre ékes szószólója az "erosnak", az érzéki szerelemnek. "Mert engem szeretsz" költeményében magasztalja ezt az emberi szeretetet.

*Áldott csodáknak
Tükre a szemed,
Mert engem nézett.
Áldott ezerszer
Az asszonyságod,
Mert engem nézett,
Mert engem látott.
S mert nagyon szeretsz:
Te vagy az Asszony,
Te vagy a legszebb.*

Mikor a gyermekek tágitották a családi kört, minden megváltozott. Gazdaságilag a gyermekek teher je-

lentenek. Társadalmilag lekötik a szülőket. Időt, pénzt, gondozást igényelnek. De én nem bántam, mert szerettem őket. Akaratlagosan korlátoztam magamat.

A Biblia sokszor használja az édes-apa és a gyermek példáját, ha az Isten és az ember viszonyát tárgyalja meg.

Isten önkéntesen határt szabott magának, amikor szabadnak teremtette az embert. Tudta, hogy ellene fordulunk, az arcába köpünk, kinevetjük és végül a szeretetét kolduljuk.

A Biblia arra tanít minket, hogy a Szent Lélek fennhatósága isteni szeretetet önt az emberi életviszonyokba.

Szerelem csak addig izzik, amíg a tüzet korbácsolják. Amíg parazita módon élhet. Mikor a körülmények változnak, a szerelem kihál. Házasságok, amelyek csupán szerelemre épültek, felbomlanak. Ez egy jogos és logikus filozófia, ahol "eros" uralkodik.

A szeretet, amely a lélektől van, megváltoztatja a viszonyunkat a házasságban. Ez a szeretet nem kölcsönös előnyből születik. Sokszor bánat, fájdalom és elutasítás a haszon és sirva öleljük, akit szeretünk. De mi önkéntesen határt szabunk magunknak, feladjuk a jogainkat, mert szeretet él bennünk. Raines Róbert, az "Uram, tudnád ezt jobban csinálni?" kötetében ír erről a szeretetről.

*Néha nehéz szemtől
Szembe nézve megmondani,
Szeretlek örökre.
Néha könnyebb azt mondani.
A pokolba veled, —
Amíg becsapjuk az ajtót.*

(Folytatás a 3. oldalon)

Január

*Az óév emlék, "hamu" már,
és megérkezett Január,
az újév első gyermeke.
Tele van faggyal, keménnyel,
és megújuló reménnyel,
hogy ez évben majd jobb lesz,
százféle tervet tervezek,
s mind valóra válik egyszer...
Talán majd jobb lesz az ember,
jobb akaratú, emberibb,
s a hegyektől a tengerig
amire sóvárognak, végre,
béke lesz a Földön, béke!*

Fejszés András

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor:

Dr. BELA UDVARNOKI
609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855
Tel.: (919) 398-4646

Associate editor:

Mrs. MICHAEL MATRAI
782 S.E. Vance Circle
Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 727-7271

A szerkesztő bizottság tagjai: Novák László,
Háló Barnabás, Molnár Balázs.

Second Class Postage Paid and Entered at
Melbourne, Fla. and Additional Offices.

SUBSCRIPTION FEE \$12.00 per year

Send subscription and
change of address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct., Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

F O N T O S:

Címváltozásukat kérjük jelentsék

Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

A változtatásra kérjük számítsanak 8 hetet.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSÉGI VEZETŐK CÍMTÁRA:

Elnök: LASZLO NOVAK, 119 Adams
Road, R.F.D. 2., Londonderry, N.H.
03053. Tel.: (603) 432-8539.

Alelnök: BARNABAS J. HALO, 655 Park
Ave. New York, N.Y. 10021. Tel.: (212)
744-4742.

Titkár: REV. WILLIAM B. MOLNAR,
92 Thunderbird Drive, Naugatuck, CT.
06770. Tel.: (203) 723-1568.

Pénztáros: LOUIS DRESCHER, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120. Tel.: (216)
231-0038.

Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: REV.
GEORGE M. ROWE, 714 Stratfield Road,
Fairfield, CT. 06430. Tel.: (203) 366-7240.

Pénzügyi Bizottság elnöke: ELMER KISH,
924 Congress St., Fairfield, CT 06432. Tel.:
(203) 259-3276.

Bethesda Otthon igazgatója: ERNEST J.
KISH, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL.
32905. Tel.: (305) 723-3288.

HISZEK URAM

Dr. Udvarnoki Béla könyve,
kapható a szerzőnél:

609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855

A könyv ára 5.50 dollár
(kanadai dollárban 6.00)

Szemle

A BÉKÉRŐL TANÁCSKOZOTT a "National Renewal Evangelism Conference" (Nemzeti megújulási evangélizációs konferencia) a déli baptista belmissziós társaság rendezésében a Georgia államban levő Toccoa városban, jelenti a Baptist Press híradó. Ez a konferencia egyik bizonyítéka annak, hogy az amerikai keresztyének a béke ügyét fontosnak tartják és szívükben hordozzák. Ez a békekonferencia igazi szabadvilági és szabad keresztyén összejövetel volt.

Nyíltan, megkötés nélkül tárgyal-
tak a világbéke fenntartásának a
módjáról. A nagyhatalmak között
most, ami a fegyverek használatát il-
leti, béke van. Most a békesség meg-
őrzése a feladat. A békekonferen-
ciák, különösen a szovjet szponzorolta
gyűlések, a fegyverkezés növelésében
látják a veszélyt. A fegyverek azon-
ban, bármennyi is legyen belőlük,
maguktól nem lépnek működésbe.
Háború volt akkor is, amikor kevés
és kezdetleges kivétel volt a fegyver.
A világ történelme tulajdonképpen a
háború sorozat megörökítése. A ve-
szély nem fegyverben, — legyen az
atombomba, rozsdás kard vagy nyíl
— hanem az emberben van, aki a
fegyvert előveszi és használja. A béke
megtartásának a lehetőségét az em-
bernél, az ember bekeszeretetésénél és
őszinteségénél kell keresni.

A TOCCOA I BÉKEKONFE-
RENCIÁN a szónokok szabadon
nyilvánították véleményüket. A véle-
mények nem voltak egyöntetűek. A
szabad világban a véleménykülön-
ség nyilvánításáért és a béke megör-
zése felelősségének minden irányba
való kiterjesztéséért nem jár semmi-
féle rendszabályozás. A szocialista
békekonferenciáknak meg van az a
gyengéjük, hogy a felelősséget a béke
megőrzéséért többé-kevésbé azzal az
alaptalan feltevessel és ijesztgetéssel,
hogy a nyugati hatalmak háborúra
készülnek, a nyugati hatalmakra há-
rítják. A szocialista hatalmak büsz-
kén mutogatják harci felszerelésü-
ket, a tankokat, a rakétákat azzal a
hírvetéssel, hogy ezekkel a békét vé-
dik. A nyugati fegyverek azonban a
háborús készülődés bizonyítékai. A
gondolkodó ember már ebben a ma-
gatartásban is látja az őszintetlen lel-

kületet és fegyverek használatára
kész indulat csíráját.

A szocialista békemozgalom meg-
indító és pénzelői a béke szép, ne-
mes szavával takargatják a sok tíz-
ezernyi tank, repülőgép és rakéta
birtoklását s pont azok, akik nem
hisznek Krisztus tanításában, akar-
ják kioktatni a krisztusiakat a krisz-
tusi béke értékéről. Eljárásukkal azt
mondják: ha hisztek Krisztusban,
akkor higgyetek az általa hirdetett
békében is. Azt már nem teszik hoz-
zá, hogy ők nem hisznek Krisztus-
ban, ennél fogva Krisztus értelme
rájuk nem vonatkozik.

A BÉKE AZ EMBER indulatától,
jóakarától és őszinte békevágától
függ. Ha ez meg van, akkor a fegy-
verek használatlanok maradnak. A
Toccoa-i gyűlésen a déli baptisták
belmisszió társulatának a képviselő-
je, Dale Cross, az itteni szabadság-
ban meg merte mondani nyíltan,
hogy az évi 42 milliárd dollár hadi-
költség többletet jobb lenne társa-
dalmi, egészségügyi célokra használ-
ni. Viszont egymásik szónok, Vaughn
Johnson repülőezredes is nyíltan be-
szélt, amikor kijelentette: "Amikor
mi fejlesztjük a haderőt, ők is fejlesz-
tik. Amikor mi abbahagyjuk, ők to-
vább fejlesztik. Megpróbáltuk, for-
dítjuk az arcunk másik felét s ők az
erőszakosak, tovább fegyverkeznek."
Johnson szerint a legbiztosabb szoci-
ális védelem a haza védelme. Ami-
kor a szocialista államok beleegyez-
nek abba, hogy fegyverkezésüket ál-
landó nemzetközi ellenőrzés alá ves-
sék, amint ezt mi tennénk, akkor hi-
hetnénk a szocialista államok lefegy-
verezési javaslatának az őszinteségé-
ben — mondta Johnson ezredes. Ime
ismét felüti fejét a tétel: a béke az
embertől függ — nem a fegyverek
minőségétől, vagy mennyiségétől.

AZ LENNE A MEGNYUGTA-
TÓ, ha a szocialista államokban a
polgárok meg mernék mondani ve-
zetőiknek, hogy ha hivatkoznak a
krisztusi tanításra, akkor higgyenek
ők is a nagy Tanítóban, a Béke feje-
delemben. Az lenne a bátorító, ha a
szocialista békekonferenciák is ki-
mernék mondani, hogy a béke fenn-
tartásában kettőn áll a vásár, az ő
vezetőik épp úgy felelősek a béke
megőrzéséért, mint a nem szocialis-
ta államok. Az lenne az őszinte béke-
konferencia, ha a résztvevők nem az-

zal az előre elfogadott felfogással gyűlnének össze, hogy a békét csak a nyugati hatalmak veszélyeztetik.

Előítélettel nem lehet tárgyilagos határozatot hozni.

Ha a béke ügye az emberek kezében van, akkor a mi keresztyéni kötelességünk elsősorban nem az, hogy a békéért imádkozzunk, hanem embertársainkért. Ha az államok vezetői megtérnének, imádkozó emberek lennének, akkor ezek lennének az Isten békéjének a zászlóhordozói.

“A kezdők között az utolsó”

Molnár Balázs

“Jól van, jó és hű szolgálom, a kevéssen hű voltál, sokat bízok rád ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25:21).

Nem ismerek embert, aki jobban megérdemelné Urától a fenti szavakat, mint a mi elhunyt lelkiteztvé-
rünk, jó barátunk, munkatársunk,

Petre Gábor testvér. Ő igazán jól szolgálta Mesterünket, az Úr Jézus Krisztust. Kitartó hűsége példa lehet minden lekipásztornak, minden hívő egyénnek. Ő azok közé tartozott, akik munkába álltak az Amerikai Magyar Baptista Szövetség kezdetén. Neki anyagi áldozatba került a lelki munka. Jól fizetett munkát hagyott el azért, hogy felkészüljön Krisztus szolgálatára a magyarok között. Azok, akik még szolgálunk, kész gyülekezetekbe mentünk be. Szolgálunk alázattal és hűséggel, mert mások munkálták a fundamentum letevését és mi építünk arra. “Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá” (I Kor. 3:10).

Istenünk egymásután magához szólította hű szolgálait. Azt hiszem, hogy itt, az Egyesült Államokban Petre Gábor testvér volt a kezdők között az utolsó elhívott. Kanadában még él és szolgál Mónus János testvér, aki Békeváron és Leasken a kezdet kezdetén kitűnő eredményes munkát végzett. Sőt, még most is, énekeivel és igehirdetésével sokak figyelmét felhívja az Úr Jézus Krisztusra.

Petre Gábor testvér sok áldott emléket hagyott maga után. Szerette az Urat és a magyar népet. Engem többször meghívott egy heti evangélizálásra úgy Buffalóba, mint Clevelandba. Ő vezette az éneklést és én prédikáltam. Együtt imádkoztunk az Úr áldásáért. Akár kevesen, akár sokan voltunk jelen, az ő lelkesedése mindig magasan szárnyalt. Buzdító szavaival, hűséges, példás életével kérte a testvéreket a Krisztusnak szentelt életre.

Gyülekezeti munkája mellett hűségesen szolgálta az Urat az Amerikai Magyar Baptista Szövetségben. Sokszor volt a Szövetség elnöke, titkára és minden bizottság elnöke, vagy tagja. Soha nem volt dicsőségre vágyó és soha nem utasította el a szolgálat lehetőségét. Eredményes munkát végzett az irodalom terén. Szerkesztette az Evangéliumi Hírnököt. Traktátusokat írt és nyomtatott ki. Énekeskönyvet állított össze. Szeretete és szolgálata Isten és a magyar nép iránt nem ismert határt.

Valaki azt mondta, hogy “minden

A LÉLEK GYÜMÖLCSE: SZERETET

(Folytatás az 1. oldalról)

Uram, nyisd ki az ajtómat,
Hogy ő bejöhessen,
és én ki tudjak menni...
A fülem hadd hallja
Az ő sóhaját és énekét
és az enyémet...
A szemem hadd lássa
A lüktető szívében
A haragot és fájdalmat
és az én sebeimet is.

Szabadíts meg, hogy szemébe
Nézve megmondhassam,
Szeretlek örökre!

A lélek gyümölcse, a szeretet, a más emberekkel való kapcsolatunkat is átalakítja. Ez néha nehezebb, mint a házastársunk iránti szeretet. Sokan semmi értékkel sem gazdagítják az életünket. Állandó terhet, bosszankodást és fáradtságot jelentenek. Szomszédok, munkatársak, oroszok, németek, fehérek, feketék, szakszervezetek és vezetőség, mind a szeretetünkre vár. Az evangélium arra tanít, hogy ezeket is szeretni kell, határt kell szabni magunknak, még ha ellenségnek is bizonyulnak. Ha ez hiányzik, háborúság támad személyek, vagy nemzetek között. Senki sem akar önkéntesen határt szabni, vagy jogokat feladni. Hatalom, erőszak és fegyverek döntenek el a végzetünket.

“A hatalom a puska csövéből jön” — tanította Mao Che Tung, a kínai kommunista párt vezetője. Az Úr Jézus arra bátorít, hogy imádkozzunk azokért, akik üldözik minket.

“Meg gondolatlan karácsonyozás ma már, ha az ég-föld teljhatalmú Urát “Jéuskára” fokozzuk le. Ige-amputálásért, ige-lefokozásért Isten megítél (Jel. 22:18–19).

Angell János küszködött ezzel a fogalommal. Meglátta, hogy az emberiség nagyobb csodákat tud létrehozni a fizikai életben, mint a Biblia csodái. De szeretet hiányzik a szívünkben. Imában az Istenhez fordul. “Teremts mindnyájunknak egyesült államokat. Istenem, ez egy elképesztőbb csoda lenne, mint a tenger szimpla kettéválasztása, vagy amikor a nap megáll. Ha ez a csoda beteljesedne, a száraz csontok száz csatából táncra kerekednének. A mérhetetlen világűr millió csillaga együtt énekelne egy tündöklő karban.

És ez volna a csoda: Ember szeretné az embereket, minden fajtát és minden színűt. És nem lenne több gyilkos.”

Az Isten, aki határt szabott magának a teremtésben, Jézus Krisztusban közénk költözött. Sebezhetővé lett, mert szeretett minket. Nem használta istenségét, mint egy pajzsot. Elment a Golgotára, és ott felfeszítették a szeretetére: keresztfának nevezték. Kinevezték, megsejényítették és megkínózták, de mindent eltűrt. Az emberi élet legalacsonyabb közös nevezője határolta az életét. mindezt elviselte, mert szeretett.

“Ezért fel is magasztalta őt az Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil. 2:9–11).

A lélek gyümölcse, elsősülött, elengedhetetlen. Minden szépség benne talál kifejezést. A neve: Szeretet.

Bretz Tivadar

jó ember mögött ott van egy jó aszszony". Ez nagyon igaz volt Petre Gábor testvérék életében. Kedves neje mindenütt mellette volt és segítette. Tanította a gyermekeket a vasárnapi iskolában és sok esetben a gyülekezet orgonistája volt. Konferenciákra együtt jöttek. Szép és tehetséges gyermekeiket együtt nevelték az Úr Jézus Krisztusban való hitre és az Ő szolgálatára. Még a halál is csak egy rövid időre bírta őket elválasztani egymástól. Ismét együtt vannak az Úr Jézus Krisztusnál, akit oly hűséggel és szeretettel szolgáltak.

Nehéz szívvel válunk el lelkitestvéreinktől. Még nehezebbé teszi az elválást az, hogy Szövetségünkben nincsenek, akik helyettesítenék őket. Megnyugszunk abban a boldog tudatban, hogy ők egész életükben jó és hű szolgálói voltak a mi Megváltónknak, és megkapták a megígért jutalmat. Majd eljön a boldog viszontlátás ott, ahol az "Isten eltöröl minden könnyet és halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé".

Futnak az évek, nőnek az árnyak,
szédületesen sebesen szállnak
tört részecskéi csöpp kis időneknek
fák seregétől rendre kidőlnek,
búcsú nélkül is búcsúznak sorba,
emlékeinket kötjük csokorba,
jó nap az egyik, rossz nap a másik,
új öltözetünk rongyosra vask,
álmok betelnek, napjaink fogynak,
gyermekek nőnek, apák lerogynak
így megy az élet s kérded, mivégre,
hangtalan fohászt küldve az égre
vagy csak a könnyed, mert sok a terhed
s bár jól akartál, ezt érdemelted.
Lám, hol a bölcs itt, kérdést bogozni,
megoldhatatlant bontva ledobni?
Pedig világos: megbízatással
küldtek a földre s te annyi mással
loptad idődet, nyújtad a percet
a feladatod, lám, kikerültél!
Itt van a titka a borongásnak,
évvégi jajnak, múltba sírásnak
mennyi adósság nyomja a vállam,
mennyi mulasztás. Hogy kiabáltam,
ezt kéne tenni, azt kéne adni,
de elfeledtem jóra riadni
vagy riasztani mást, hogyha kellett,
a napjaimból erre se tellett,
arra se tellett, erre se futja,
jól beosztani senkise tudja.
Krisztus, ki voltál életem ára,
azért is vertek rút keresztfára,
mert az idővel nem tudtam élni!
Eszteendő végén taníts remélni —
holnap majd időd ragad meg engem,
a Te idődet engeddd követnem,
a perc mit adsz még, röptisen tette
új, jó utakra, győzelmesekre
s ha majd időm itt végleg kitellett
időtlenységben, trónusod mellett
múlt, jelen, jövő zord köteléke
hulljon le rólam s hordjon a béke!

Fejes
Ádám

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Józsefné

Nő konferencia elnök:

Bányai Sándorné

Alelnök: Ifj. Sebestyén Jánosné

Titkár: Novák Lászlóné

Pénztáros: Mrs. Henry Austin

Az ó- és új év határánál

"Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről" (Zsolt. 103:2).

"Egyet cselekszem: azt, ami mögöttem van elfelejtem, és annak, ami előttem van, nekifeszülve, célgyenest futok előre" (Fil. 3:14).

Aki sokat utazik tudja, hogy milyen fontos az útipoggyász, vagyis az, hogy mit viszünk magunkkal az útra és mit nem. A felesleges holmi akadályoz útközben és valamit otthon felejteni, kellemetlenséget jelent.

Most, hogy életünknek egy újabb szakasza előtt állunk, szintén felmerül a kérdés: Mit vigyünk magunkkal az új évbe, és mit hagyjunk hátra? A fenti igevers két fontos tanácssal lát el.

Az első tanács így szól: "áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!" Ez annyit jelent, hogy vigyük magunkkal az újévbe — másszóval *tartsuk emlékeztünkben mindazt a jót, amit Isten velünk tett, valamint azt is, amitől megóvott az elmúlt évben*. Ne feledkezzünk meg kegyelméről, mely ismét egy esztendőn át életben tartott. Az elmúlt évben többmillió ember távozott el az élők sorából. Mi megmaradtunk, a mi életünket megkímélte a halál.

Ne feledkezzünk meg a *mindennapi kenyér élvezett áldásáról*. A statisztika szerint, az emberiség háromötöde nem jut annyi ételhez, hogy rendesen jóllakjon. Nekünk megvolt a megfelelő betevő falatunk minden nap, Isten megajándékozott vele. Ne feledkezzünk meg a testi egészség áldásáról. Sokmillió ember kórházban töltötte az elmúlt év egy részét. Miliószámra operáltak és amputáltak embereket, betegség és balesetből kifolyólag. Sokezer ember a szeme világát veszítette. Isten gondviselő kegyelme mindettől megóvott minket.

Ne feledkezzünk meg az elmúlt évben tapasztalt *lelki áldásról* sem, mert "Nemcsak kenyérrel él az ember..." — mondja az Írás. Isten bőven adta nekünk az Élet kenyerét is. A Szentírás, a vallásos irodalom és az Ige hirdetése és hallgatása által, a

lelki asztalunk bőven volt terítve. Lelki oktatásban, nevelésben, vigasztalásban és intésben, az elmúlt esztendő során soha nem volt hiány.

Ne feledkezzünk meg továbbá *Isten bűnbocsátó kegyelmének tapasztalatáról* sem. Főleg erről ne feledkezzünk meg, mert ezt elfelejteni hátlanság lenne.

Az elmúlt esztendő mennyi mulasztása és vétke terhelné lelkünket, ha az irgalmasság Istene nem bocsátana meg minden bűnt. Így azonban a Megváltó Jézus érdeme által, e tehertől mentesen léphetjük át az évforduló küszöbét. Ne felejtjük el tehát utunkra magunkkal vinni az elnyert kegyelem, a tapasztalt gondviselés és az élvezett áldások drága emlékeit. Vessük mélyen a szívünkbe és őrizzük meg, mint becses, hasznos és nélkülözhetetlen útikelléket.

A Szentírás másik tanácsa, amely Pál apostol tollából származik: "Ami mögöttem van, azt elfelejtem..." — írja a filippibeli gyülekezethez. E két tanács: *felejteni és nem felejteni*, bár ellentétnek hangzik, mégsem az, mert kiegészíti egymást. Gondoljunk az említett útipoggyász példájára. A hasznos útikellék megkönnyíti, a felesleges holmi megnehezíti az utat. Ez lelki téren is áll; ott a teherétel a felesleges holmi. Miért oly nehéz némely mennyfelé utazónak a terhe? Miért roskadozik annyit útközben? Azért, mert útításkájában sok a felesleges és haszontalan holmi. Miért oly gyarló némely hívő ember élete? Azért, mert nem tud felejteni! Miért talál annyi okot panaszra és miért botlik meg minden szalmaszálban? Azért, mert nem tud bizonyos élményektől megszabadulni.

"Ami mögöttem van, azt elfelejtem..." — írja Pál apostol. Mi volt mögötte, amikor e szavakat a római fogsága idején papírra vetette? Miszsióútjai során üldözték, halálra kergették. Háromszor bebörtönözték, ötször megkorbácsolták, egyszer megkövezték. *Ez volt mögötte*. De ebből nem font magának mártírkoszorút, hanem elfelejtette. És mit tapasztalt az apostol a gyülekezetek-

ben, akikért annyit fáradozott és szenvedett, imádkozott és gyötrődött? Jeruzsálemben gyanakodva fogadták, Korinthusban lekicsinyelték... és Galáciában megrágalmazták... És mit mond minderre az apostol? — Elfelejttem!

Az Úr e hű szolgájának a tapasztalata, megérteti velünk a *megbocsátó felejtés* fontos jelentőségét. Tartunk azért az új év elején alapos poggyászvizsgálatot! Ne cipeljük magunkkal az elmúlt esztendőnek minden bűját-baját, keserűségét és haragját. Ha valaki megbántott, vagy megsértett... felejtjük el! Ha rágalommal illettek, ha hálátlansággal fizettek, vagy félreértettek, felejtjük el! Isten minden bűnünket a tengerbe veti, mondja az Írás. Vessük mi is oda, minden rajtunk esett sérelmet és felejtjük el! A haragtartó felrovás elkeserít, a megbocsátó felejtés boldogít.

Vessünk még egy búcsúpillantást a múltra a zsoltáros szavaival: "Áldjad én lelkem az Urat és meg ne feledkezzél semmi jótéteményéről!" És ezután szegezzük tekintetünket elszántan a jövőbe és mondjuk Istenbe vetett bizalommal, miként az apostol: "Egyet cselekszem: ami mögöttem van elfelejttem, és annak, ami előttem van, nekifeszülve, célgyenest futok előre!"

Lant Emil

Bízzál... ne bízzál

(Szemelvény a budapesti Reformátusok Lapjából.)

"Bízzál azokban az emberekben, akik beismerik, ha hibáztak és nem kendőzik mindenáron az életük, jellemük gyöngye pontjait. Bízzál azokban, akik megbocsátják gyarlóságaidat és egy-egy bukásod után is hajlandók veled újra kezdeni a kapcsolatot, barátságot. Bízzál azokban, akik időt szánnak arra, hogy meghallgassanak téged, és akik komolyan veszik a gondolataidat. Bízzál azokban, akik játszani is tudnak, és akik a kicsi dolgokért is tudnak hálat adni. Bízzál azokban, akiknek fáj minden igazságtalanság és békétlenség, és akik tenni, áldozni is hajlandók valamit azért, hogy tisztább,

Akár tetszik, akár nem, valahol örökre élned kell: ennél fogva jobb, ha már itt megtanulsz helyesen élni.

(Dr. B. J.)

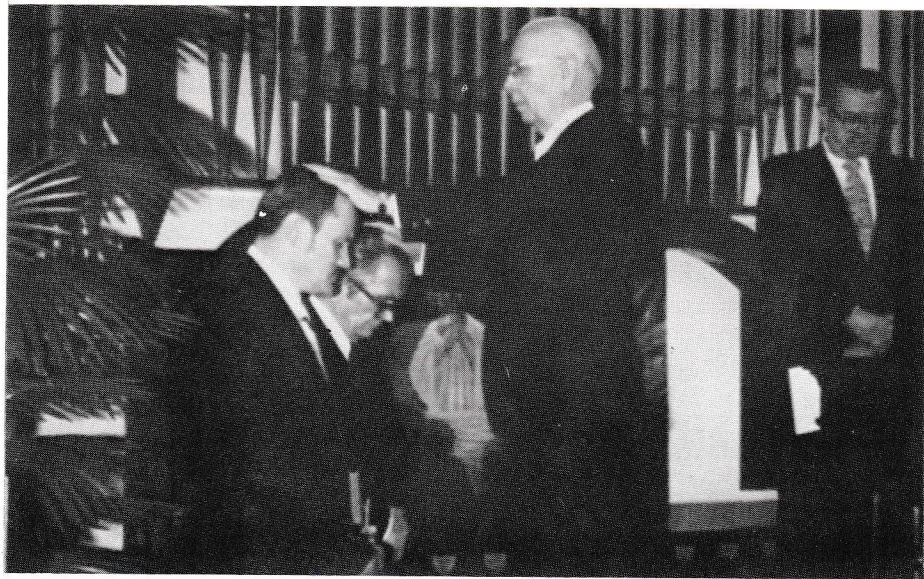
Misszió mezőkről...

LELKIMUNKÁS KIRENDELÉS...

Az Úr gondviselésének a megnyilatkozását ünnepelte a New York-i magyar gyülekezet november 7-én

Balázs testvér nyugalomba vonulása óta lelkipásztor nélkül van. Molnár testvér havonként egyszer megjelent,

Balról-jobbra látható: Háló J. Barnabás, Tóth György, Udvarnoki Béla, Bányai Sándor.

kedves, lelki keretek között, amikor vénné avatta Háló Barnabás és Tóth György testvért.

A New York-i gyülekezet Molnár

hogy a hónap első vasárnapján tartott úrvacsorai tiszteleten szolgáljon. Amikor azonban Molnár testvér valami ok miatt nem jelenhetett meg, az Úrvacsora elmaradt. Most a két megnevezett testvért a gyülekezet megbízta, mint *véneket*, hogy az Úrvacsorát kiosszák.

A New York-i gyülekezet hálás most, hogy az Úr rendelt két testvért, aki úgy az Úrvacsorával, mint az Igével szolgál. Háló testvér az angol, Tóth testvér a magyar igehirdetést végzi. A rendes istentiszteleti és imaórai alkalmakon kívül a gyülekezet hetenként 15 perces rádióüzenetet közvetít magyar nyelven. A rádiószolgálatot is a két fent nevezett testvér látja el.

A felavatási szolgálatra a gyülekezet meghívta Dr. Udvarnoki Béla testvért, aki a délelőtti angol és a délutáni magyar tiszteleten hozta az Úr üzenetét. Az avatás a délelőtti istentiszteleten történt. Ez alkalommal Bányai Sándor testvér, a gyülekezet elöljáróságának vezetője olvasta fel a két testvér megbízatásáról szóló gyülekezeti határozat jegyzőkönyvét.

A megjelent testvéreket és vendé-

emberibb legyen körülöttünk a világ. Bízzál azokban, akik megtanultak — talán drága áron! — bízni az emberekben, és akik kockázatokat is vállalnak most azért, hogy növekedjék az okos bizalom az emberek között.

Visszont ne bízzál azokban, akik a többiek a pénzük szerint, vagy a társadalmi ranglétrán elfoglalt pozíciójuk szerint értékelik. Ne bízzál azokban, akik dicsekszenek a "fölfel" kiépített bizalmas kapcsolataikkal. Ne bízzál azokban, akik becsmérlően nyilatkoznak más emberekről, népekről, fajokról, vallásokról. Ne bízzál azokban, akik "tévedhetetlenek", akik feltétlenül bíznak a saját tudásukban és ítélőképességükben. Ne bízzál azokban, akik erejüket, a társadalomtól (Istentől) kapott hatalmukat gátlástalanul mozgósítják, ha a saját érdekük úgy kívánja..."

geket a déli órában a gyülekezet gazdag ebédben részesítette.

A New York-i gyülekezetben történt kedves esemény emlékünkbé hozza az Úr Jézus szavait: "Nem hagylak titeket árváku!" (János 14: 18). Az Úr nem hagyja el népét. Jó az Úrban bízni.

Ennek az alkalomnak egy másik bátorító és lelkesítő tanulsága az, hogy az Úrnak van eszköze, szolgálataira alkalmas és kész népe. Nincs aggodalomra ok. A megnyugtató igazság az, hogy ilyen engedelmes munkás nemcsak a New York-i gyülekezetben van. Bizonyos az, hogy akadnak Ésaíasok másutt is, akik hallják az Úr szavát: "Kit küldjek el?" És örömmel jelentkeznék: "Imhol vagyok én, küldj engemet" (Ésaías 6:8).

Az Úr munkája az Úr! Ő gondot visel. Mi pedig boldogan szolgálunk, amikor hív.

Olvasóinktól

"Az Evangéliumi Hírnök 21. számát (november 1.) hamar megkaptam. Örvendtem a cikkeknek. A 'Szemle' rovat újból érinti a keleteurópai helyzetet, nagyon helyesen. Szükségesnek tartom nyilvánosságra hozni a valóságot... Isten a szabad világot használta fel, hogy nyilvánosan szóvá tegyék azt a sokszor elviselhetetlen helyzetet, amiben testvéreink vannak. ...Az igaz istentisztelethez hozzá tartozik az a cselekedet, hogy szóvá tegyem és megfelelő cselekedettel hozzájáruljak a szenvedések enyhítéséhez. A Szentírás szavait hozzuk bizonyítéknak: 'Hát nem ez e a bűjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit és megoldjad és szabadon bocsádsz az elnyomottakat és hogy minden igát szétépjetelek?' (Ésaías 58:6.).

Kegyelmi idő

Múlnak az évek, mert a Teremtő
Told a napokhoz új napokat.
Tudja az ember: élete véges,
Műt vet a Földön, azt is arat.

Nemcsak időt ad ég Ura nekünk,
Szent kegyelemmel tölti be azt.
Mind, aki bíz, megnyeri éltét,
Lelve szívének égi vigaszt.

Most is, ez új évben kegyelemnek
Ajtaja tárul: drága idő,
Melyben a Megváltót befogadva
Járhat az ember. Nem hagy el Ő!
Keresztessy Attila

EMLEKEZÉSEIM

U. B.

"CSOPJÁK BÁCSI"

Ezt a címet kell adnom emlékezésnek. Ez volt az ő neve a budapesti és kispesti baptisták között. Még a "testvér" szó sem hozta volna őt közelebb ismerősei és tisztelői szívéhez, mint a "bácsi" név. Ma sem tudnék elképzelni más megszólítást.

Csopják bácsira az első világháború előtti időkre, az 1905 körüli évekre visz emlékezetem. Abban az időben Csopják bácsi és családja a Kistemplom utcai gyülekezeti ház Nap utcára néző sarok lakásában lakott. Kiszere való költözése után ezeket a szobákat a baptista könyvkereskedés és szerkesztői iroda foglalta el.

Ő volt az, aki ezt a ma is fennálló házat a benne levő téglalakú udvarával "Sion-udvarnak" nevezte. Ott volt a Nap utcai imaház s a ház lakói a Nap utcai gyülekezet tagjai voltak. Ennek az udvarnak Sion jellegét adott. Bevezette azt a kedves szokást, hogy a Sion-udvar lakói minden reggel 7 óra körül összesereglettek az udvaron s áhítatot tartottak: énekeltek, bibliát olvastak és imádkoztak s az alkalmazottak azután mentek munkába. Rossz idő esetén bevonultunk az imaházba és a terem közepén állva végeztük az áhítatot. Csopják bácsi költő volt és a reggeli áhítatra külön szöveget írt az "Ó mily hű barátunk Jézus" ének dallamára.

Az éneket nem felejtettem el:

Itt a reggel, itt a reggel,
Ismét van egy szép napunk,
Melyen benső szeretettel
Urunknak szolgálhatunk.
Mi Atyánk, ki vagy a mennyben,
Áldd meg, kérünk, e napot,
Hogy mindenben teljesítsük
a Te szent akaratod.

Gyermeki fantáziánkban ezek a reggeli áhítatok tényleg Siont képviselték.

Csopják bácsit úgy ismertük meg, mint nagy gyermekbarátot. Szerette családját és sokat foglalkozott a Sion-udvar gyermekeivel. Két eset él életem emlékezetemben Csopják bácsi gyermekbarátságáról. Volt a Sion-udvar és környékén 6–8, nagyjából egykorú fiú, akiknek eleveenségét és fölös energiáját kordába kellett fogni és hasznosítani kellett. Egy nap összehozta ezeket a 6–8 éves fiúkat és a fiúk nagy lelkesedésére kijelentette, hogy "fiú-várost" fogunk alakítani.

Lesz az alakulatban "polgármester", "rendőrkapitány", "főjegyző" és "városi tanácsstagok". Szörnyű nagy buzgósággal kezdtük meg a szervezkedést. Azt azonnal láttuk, hogy "hivatal" fog jutni mindenkinek, csak a polgárságra nem futja a fiúk számából, de ez nem volt akadály. A "polgármester" választásnál azonban már közbelépett a politika ördöge is. Egy cédulára kellett felírni, hogy kit választunk a nagy tisztségre. Amikor Csopják bácsi beszédre a szavazatokat, kitűnt, hogy mindegyik fiú kapott egy szavazatot!

Az idealista, jószívű Csopják bácsi addig nem vette észre, hogy 6–8 csemete politikussal van dolga. A szavazás után megmagyarázta, hogy egy városban csak egy polgármester lehet, még a "fiú-városban" is. Szívrható beszéde hatott valamelyikünkre, mert a második szavazásnál az egyik fiú két szavazatot kapott, a többi egy szavazata mellett. Ennél többre a jó tanácsból sem haladt az ügy. Az "alulmaradtakat" a szavazás eredménye nem győzte meg. Mindegyik állította, hogy ő jobb polgármester lett volna... Ebben maradtunk és ebbe bele is buktunk.

Csopják bácsi Attila nevű fia is (nekünk Ata volt) a mi csoportunkba tartozott. Ő sem volt jobb, amint a magyar mondja a "Deákné vásznánál". Egyszer valami csíny miatt Atánkat a papa ott előttünk megrendszabályozta. Térdére vette és egy ceruzányi nagyságú pálcikával terelgette a jó útra. Ata a papa kedvéért megeresztett egy-két vinnyogást s közben ravasz szemével felénk hunyorgatott. Irigylettük is az Atát módfelett. Én magam talán a legjobban. Az én édesapám olyan fajta rendszabályozó eszközt használt, ami sokkal jobban érintette önérzetemet.

Csopják bácsit 1910 körüli Kiszere költözése után ritkábban láthattam. Újabb találkozás rendszeresen akkor történt, amikor édesapám távollétében vasárnap délutánonként bejött a Nap utcába az istentisztelet vezetésére. Örömmel néztük, amikor ment fel a szószékre. Tudtuk, hogy nem lesz hosszú a prédikáció. Abban az időben az 50–60 perces prédikációt sem tartották túl hosszúnak az idősebb atyafiak. Különösen nem

azután, hogy a Wesselényi utcában lelkészkedő Meyer Henrikről hallottuk, hogy 1–2 óráig tartó prédikációt mondott. Csopják bácsi beszéde 30 percig tartott.

Kispesten Csopják bácsi odaköltözésekor már volt egy élénk, kis gyülekezet. A gyülekezet fellendülése az ő nevéhez fűződik. Ha nem is láthatuk elég gyakran, hallhattunk felőle. Csopják bácsiról hihetetlen hírek keringtek. Ilyenek: Új cipőt vásárolt, mivel a régit már jól elnyűtte. Két pár jó cipő nála elvből luxus volt. Alig kezdte használni az új cipőt, egy szegény ember kereste fel és pénzt kért cipőre. A mi bácsink mindig pénzsűkében volt. Pénz helyett odaadta az új cipőjét. A család helytelenítő kérdéseire, hogy miért nem a régi cipőjét adta oda, azt válaszolta: "Rossz cipője annak a szegény embernek is volt." Csopják bácsi így értelmezte a krisztusi szeretet és segítőkészség alkalmazását. Őszintén szerte embertársait és őszintén gyakorolta a krisztusi erényeket. Ezt az őszinteséget tanúsította az a talán egyedülálló szokása, amit a villamoson való utazásnál használt. A húszas években a budapesti trafikokban lehetett vásárolni a villamos utazásra érvényes jegyeket, olcsóbban, mint a kalauznál. Utazáskor a jegyeket átadták a jegyszedőnek. Több alkalommal a jegyszedő a túlszűfolttság miatt nem jutott Csopják bácsihoz, mielőtt céljához ért volna. Leszállt, elővett egy jegyet és eltépte. "Ezzel utaztam!" — mondta.

Lehetetlen Csopják bácsiról emlékeznünk úgy, hogy énekefordításairól ne szóljunk. Több énekszöveg az ő fordításában a magyar baptisták kincse lett és hitem szerint sok-sok évig az marad. Ezek a szövegek lelki gyöngyszemek és Krisztus gyermekeinek az életét gazdagítják. Csak néhányat említünk:

A Tied vagyok...

Ó, ne menj el előlem Jézus...

Dícsérd az Urat én lelkem...

Jöjj Megváltóddhoz, ó jöjj, siess!

Az író, költő, igehirdető és kisebb énekeket szerző Csopják bácsiban képfestésre is volt tehetség. A Pénzügyminisztériumból való nyugalomba vonulása után elég ideje maradt, hogy ezt az adományát tökéletesítse. Részére a festés a hajlott korban jó és hasznos foglalkozás volt. Nem lett belőle neves festő. Ehhez talán túl

későn kezdett, de egy-két igazságot bizonyított festményeivel. Az egyik az, hogy a bölcs ember előrehaladott korában is találhat hasznos és kielégítő foglalkozást. A másik bizonyított tény az volt, hogy az ember élete utolsó napjaig képes fejlődni.

Csopják bácsi festett. Drága festő vászonra nem volt pénze. Karton lapokat használt. Festett tájképeket, házakat, embereket. A képekkel tele volt a lakás, még a padlásra is jutott belőlük. Egyik kép sem lett "művészi" alkotás, de a lényeges dolog ebben a festészetben az volt, hogy mindenki láthatta, hogy a nyugalomba vonult Csopják bácsi képei fejlődést mutattak. És ha az Úr adott volna több időt, akkor egészen elfogadható színvonalra emelte volna festészetét. Láttam képeit és kezdő, valamint későbbi képeinek összehasonlításából átvettem a nagy leckét: *tanulni, fejlődni soha nem késő.*

1932-ben a kispesti gyülekezet meghívott lelkipásztorának. Csopják bácsi a 80 körüli éveivel már nem érezte elég erősnek magát a gyülekezet vezetésére. Itt ismét közel kerültem hozzá. Nyugalomba vonulása után is amíg bírta, ott volt minden istentiszteleten. Mellettem ült a szószéken és fejbőlintgatással helyeselte, amit mondtam.

Közismert dolog az, hogy az idősebb prédikátor előd, ha a helyszínen marad, gyakran összeütközésbe kerül az utóddal. Az utód módszere, rendszere más lesz s az előd bíráló megjegyzéseket tehet. A legjobb módnak, hogy ezt a bajt megelőzzék, azt tartják, hogy az előd eltávozik s más gyülekezethez csatlakozik. A Csopják bácsi esetében erre az elővigyázatossági lépésre nem volt szükség. Kispesten maradt, de magatartása és hozzám való viszonya olyan volt, mint ő maga, egész életében: *keresztényies*. Néhány héttel munkám megkezdése után magához szólított és meglepő dolgot közölt: "Béla, ameddig bírok, mindig itt leszek az istentiszteleten és ha valami ok miatt nem tudna jönni, készen állok a szolgálatra. Kész vagyok, de nagyon megsértene, ha azért kérne fel, mert azt gondolná, hogy megbánt, ha nem szólít fel szolgálatra." Az ilyen lelki ember áldásul szolgálhat az utódnak és az idős—fiatal lelkipásztorok közti viszonyt felmagasztalja.

Csopják bácsi is elment az örök

házába. Temetésére a legékesebb lelki csokrot az egyik kispesti római katolikus plébános küldte:

"Csopják Attila prédikátor úr nem baptista, hanem őskeresztény volt."

BIBLIA MAGYARÁZÓ

1982. január 9.

A KÖNYÖRÜLETRŐL SZÓLÓ
TANÍTÁS

Mai leckénk: Lukács 10:25–37.

BEVEZETÉS

Amikor Jeruzsálemben az Új Testamentumi bibliai idők alatt egy törvénytudó (írastudó) felállt beszélni, az emberek nagy tisztelettel hallgatták. A törvénytudók abban az időben teológiai tudósoknak vagy helyesebben ügyvédeknek feleltek meg, akik a mózesi törvény megvédésével és annak helyes magyarázatával foglalkoztak. Ezek az emberek igen nagy képzettségben részesültek. Tizenhárom éves koruktól egész harmincéves korukig állandóan tanulnak. Bár ők maguk nem voltak papok, de sokszor a papokkal dolgoztak és igen nagy hatással voltak az emberekre.

A köznép általában az ő magyarázatukat fogadta el, és később többre tartotta a törvénytudót, mint magát a törvényt. Jézus sokszor beszélt a törvénytudók és a farizeusok ellen. Beszédeiben újból és újból rámutatott azok képmutatására és a törvény általuk való helytelen magyarázatára. Jézus azt mondta, hogy az Isten a szív őszinteségét kívánja az embertől és nem a törvényt és a szertartások érzéknélküli betartását. (Olvasd Lukács 11:37–54 és pérhuzamos igéket.) Mindezt a törvénytudók és a farizeusok Jézust nem fogadták el és gyakorta ellene álltak.

Mai történetünkben egy ilyen jelenetet hoz elénk Lukács evangélista, amikor egy rafinált törvénytudó, Jézust próbára tévén, megakarja őt szégyeníteni a nép előtt.

MAGYARÁZAT

I. A törvénytudó kérdése (Lukács 10:25–29): A bibliai szövegben említett írastudó nem az örök életre vágyódott, hanem magasabb tekintélyre az emberek előtt, amikor ezt kérdezte Jézustól: "Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?" (25. v.) Jézus a kérdésre kérdés-

(USPS 716300)

SECOND
CLASS
POSTAGE
PUBLICATIONS

POSTMASTER: SEND FORM 3579 TO
EVANGELIUMI HIRNOK

c/o Mrs. Mary Steg 321 Wilbur Ct., Palm Bay, Fla. 32905

MOSOLYOGJUNK

Részlet a 20. század történelméből

Mózes bácsi elhunyt. Kérdezik tőle a mennyben:

— Hol született?

— Az Osztrák–Magyar Monarchiában — volt a válasz.

— Iskoláit hol végezte?

— Csehszlovákiában.

— Katona hol volt?

— Magyarországon.

— Hol halt meg?

— A Szovjetunióban.

— Na Mózes bácsi maga egy világhíró ember volt!

— Én kérem — feleli Mózes bácsi — egész életemben ki se mozdultam Ungvárról.

sel válaszol, ami az Ő három tanítási módszereinek egyike volt. "Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?" (26. v.) Amikor a törvénytudó válaszol, Jézus azt mondja neki: "Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz" (28. v.). Ezután bújik csak ki a szög a zsákból a törvénytudó ravaszságát illetően, amikor megkérdezi, hogy: "De ki a felebarátom?" (29. v.)

II. Az irgalmas samaritánus története (Lukács 10:30–37): Jézus az akkori életből, de a mai korszaknak megfelelően, egy élethű példázatot osztott meg a törvénytudóval, melyben egy utast megtámadnak, kifosztanak, és félholtra verve elhagynak a rablók a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton. "Egy pap ment lefelé az úton, de amikor meglátta (ezt az agyonvert embert), elment mellette. Amikor egy lévita is ahhoz a helyhez ért, és meglátta, ugyancsak elment mellette" (31. és 32. vk.). A papok és a templomi szertartásban foglaltos léviták tisztségeivel járó követelményeket a 3. Mózes 21. és 22. részében találjuk leírva részletesen. Ha azokat elolvassuk, akkor valamenynyire megértjük, hogy miért nem mertek hozzányúlani ezek a szent emberek ahhoz a halottnak látszó beteghez. Egy samáriai idegen azonban megkönnyült rajta, kitisztította és bekötötte sebeit. Feltette a saját barmára, bevitte a legközelebbi fogadóba, ápolta és elmenő pénzt

hagyott annak kezelésére a fogadónak. "...E három közül ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?" (36. v.) kérdezi Jézus a törvénytudótól. Elképzelhetjük a megszeppent és megszegyenült embert, amikor be kellett látnia, hogy Jézus több, mint ő. Válasza halk, szinte a sírból jövő lehetett: "...Az, aki irgalmas volt hozzá." Jézus erre azt mondta neki: "Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj" (37. v.). Az Ige nekünk ma úgyanúgy szól, mint annak a törvénytudónak. A felebaráti viszony, a könyörület, a szeretet, krisztusi kell, hogy legyen bennünk, ha mi istenhívőknek valljuk magunkat. Jézus nekünk is ezt mondja: "...Te is hasonlóképpen cselekedj!"

Aranymondattal: Lukács 10:27.

Napi áhítat:

Jan. 10. H. Luk. 10:38–42 "Mária és Márta törődése."

Jan. 11. K. Luk. 11:1–13 "Isten tárháza."

Jan. 12. Sz. Luk. 11:37–44 "Az igazság próbája."

Jan. 13. Cs. Luk. 12:1–12 "Mi legyen az első?"

Jan. 14. P. Luk. 12:13–21 "Tele csűr és üres élet."

Jan. 15. Sz. Luk. 12:22–31 "Keresétek először Isten országát."

Jan. 16. V. Luk. 12:32–40 "Várjuk az Ő visszajövetelét."

Hálój J. Barnabás

Könyörgünk Uram,

hogy az emberi nemzetnek
a tudás legjavát add,
hogy teljes erővel,
teljes elmével,
teljes lélekkel
Néked illatozzék,
jó renddel imádvá Felségedet.
Segítsd, hogy
Bölcsességedből merítsen.

Óvd
a hamis ismeretektől,
a démonikus lelkektől,
ne hogy
eltévelyedjen.
Cselekedd Uram,
hogy testestől lelkestől
mind életében,
mind halálában
felismerhessen.
Tudod, a tudás
mily veszélyes,
hogy ellenedre fordulhat,
ha rossz,
s az ember ember ellen
támadhat,
ha gonosz.

Talán azért is hagyta meg
az emberi nemzetet,
hogy ez nyilvánvalóvá legyen.
Uram! A jó rend illatozásáért
esedezik a lelkünk,
hogy a Békesség el ne vesszen,
hogy ami jó, az gyökeret eresszen
és dicsőségre teremjen.
Comeniusod könyörög így Uram!
S én kései utód, csak tolmácsolom,
de kérek én is,
nevelj föl minket
egyezségre,
kinyújtva szövétnekedet,
hogy bennünk is világolhasson
a jó rend,
a helyes
és tiszta
tudás:
az Élet.

VÉKEY TAMÁS

"This Thing Is From Me"

(I Kings 12:24)

"How can a God of love, who has everything in His control, let such a thing happen to me!" So asked a young woman who had received severe injuries through a fall from a horse. "Crippled for life," she overheard the doctor say.

The pastor was silent for a moment. "Did you suffer much pain when they put on the cast?" "The pain was terrible," she replied. "Where was your father then?" "He stood right by me," she replied. "Did your father allow the doctor to hurt you that way?" "Yes, but that was

necessary." "Did your father allow the doctor to hurt you even though he loved you, or because he loved you?" "You mean to suggest that because God loves me, He also allowed me to be hurt?" The pastor answered with a nod "This thing is from me." Let these five words comfort you. They will furnish a silver lining to the cloud. Yours is not a case of 'hard luck' This trial was planned by God."

If you are His child, He is preparing you for better service. Shakespeare said: "In sickness, let me not so much say, Am I getting better of my pain: but, am I getting better for it." From a Baptist Church Bulletin